

Camellia

庶女 嫡妃

ธำมะ
ลูกอม

夜凌希 เวีย

7

บทที่ 181 ความกล้าหาญไปครึ่งหนึ่ง

หลังจากผ่านความเจ็บปวดจนแทบจะขาดใจแล้วเส้นอวิ้น-
หยางก็หันข้างอย่างเงิบๆ นางกอดแขนของซือถูรุ่มไว้แน่น
ริมฝีปากล่างของนางก็แทบจะถูกตัวเองกัดจนแตก ได้แต่บอก
กับตัวเองในใจครั้งแล้วครั้งเล่าว่า นางทำเพื่อเยี้ยจื่อเซวียน นาง
ต้องได้อยู่กับเยี้ยจื่อเซวียนอย่างแน่นอน ขอแค่ผ่านคำคินนี้ไป
ก็จะมีปัญหาอะไรอีก

ซือถูรุ่มโอบกอดเส้นอวิ้นหยางไว้ในอ้อมแขนอย่าง
อ่อนโยน รู้สึกถึงร่างกายที่สั่นเทาของนาง เขาก็ยิ้มอย่างไร้เสียง
สุดท้าย...ไม่ว่าปกตินางจะเจ้าเล่ห์หรือแข็งแกร่งเพียงใด ที่สุด
แล้วนางก็เป็นเพียงสตรีคนหนึ่งเท่านั้น

“อวิ้นโยว”

“หือ” เส้นอวิ้นหยางได้ยินเสียงแหบเล็กน้อยของซือถูรุ่ม
และถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า “มีอะไรหรือเพคะ”

“ไม่มีอะไร” ชื่อถู๋ยสายหัว แล้วกอดเส้นวีนหยางให้แน่นขึ้น เมื่อเขาสัมผัสโดนบาดแผลบนไหล่ของนาง เขาก็กล่าวด้วยสายตาล้ำลึกกว่า “เงินจะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างดี”

เมื่อเส้นวีนหยางได้ยินชื่อถู๋ยกล่าวเช่นนั้นก็ยิ้มออกมา แล้วกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า “หม่อมฉันจะอยู่เคียงข้างฝ่าบาทตลอดไปพะคะ”

บรรยากาศความรักเช่นนี้ล้อมรอบพวกเขาทั้งสองไว้ ชื่อถู๋ยก้มศีรษะลงแล้วจวบลงไปที่พื้นสำหรับร่างกายที่แข็งแกร่งของเส้นวีนหยาง เขาก็ไม่ได้คิดมาก ครั้งแรกของนางเขาเข้าใจ นางเป็นเหยื่อที่เขาต้องทนเก็บไว้มาเป็นเวลานาน จะให้เขาปล่อยนางไปอย่างง่ายดายได้อย่างไร...

ในตอนเช้า เมื่อเส้นวีนหยางลืมตาขึ้นด้วยความสับสนลือบนเตียงเหลือเฟือเพียงแค่นางคนเดียว นางหันกลับมามองในห้องมองนางกำนัลที่ยืนอยู่ข้างเตียงแล้วพูดอย่างเย็นชาว่า “วางเสื้อผ้าไว้แล้วออกไปให้หมด”

นางกำนัลทำตามที่เสี^๑นอ^๑วิน^๑หยางสั่งอย่างเชื่อฟัง เมื่อในห้องเหลื่อเพียงแค่เสี^๑นอ^๑วิน^๑หยางคนเดียว นางจึงจะค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งแล้วก้มมองร่างกายที่เต็มไปด้วยที่รอยจุมพิตที่แสนสกปรก

เสี^๑นอ^๑วิน^๑หยางขมวดคิ้วแล้วคว้าเสื้อคลุมที่อยู่บนเตียงขึ้นมาพาดคลุมร่างกายตัวเอง เดินไปที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งแล้วมองสตรีในกระจก มุมปากก็ค่อยๆ ยกขึ้นช้าๆ เผยให้เห็นรอยยิ้มที่เยาะเย้ยออกมา ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่นางเริ่มเกลียดไปหน้าตัวเอง

เหตุใดทุกคนถึงรักเสี^๑นอ^๑วิน^๑โยว ตามใจนาง แล้วเหตุใดข้าถึงต้องมารับความทนทุกข์ทรมานนี้แทนนาง แล้วเหตุใดชื่อของข้าถึงต้องให้นาง แม้กระทั่งผู้ชายก็ต้องให้นาง

เสี^๑นอ^๑วิน^๑โยว เสี^๑นอ^๑วิน^๑หยาง โยวและหยางสองคำนี้ได้ถูกกำหนดแล้วว่าต้องมีโยวก่อนแล้วค่อยมีหยางเพียงเพราะคำพูดของนักพรตเต้าในยุทธรภพ เสี^๑นจื่อ^๑หยวนและเมิ่งอวี^๑ซิงจึงแก้ไขชื่อของทั้งสอง ปล่อยให้เสี^๑นอ^๑วิน^๑หยางในปัจจุบันไม่เหลืออะไรเลย นางจะยอมได้อย่างไร ไม่มีทาง!

สิ่งที่เส้นอินโยวทำได้ ข้าก็สามารถทำได้เช่นกัน จี๋-เซวียนถูกเสนอให้หางตั้งดูตทำให้หลงไหลในตัวได้ สักวันข้าจะทำให้เขากลับมาหาข้าได้เช่นกัน

เส้นอินหยางจ้องมองคนในกระจกทองเหลืองด้วยสายตาดุร้าย หลังจากนั้นก็หัวเราะออกมา นางเดินกลับไปข้างเตียงสวมเสื้อผ้าแล้วเรียกนางกำนัลที่รออนอกประตูเข้ามา ล้างหน้าแต่งตัว เตรียมตัวไปที่ตำหนักของหลิวซินหู่

ระหว่างทาง เส้นอินหยางก็ได้พบกับซือเถียนและคนอื่นๆ เมื่อเห็นซือเถียนเรียกตัวเองว่าผีสะกดด้วยความเคารพ เส้นอินหยางก็เม้มปากยิ้มแล้วพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า "ฝ่าบาทไม่ได้อยู่ที่นี้ พวกท่านอย่ามาทำให้ข้าอึดอัด"

เส้นอินหยางเคยแอบสังเกตบรรยากาศเวลาที่เส้นอินโยวและซือเถียนอยู่ด้วยกัน เพราะฉะนั้นจึงรู้ดีว่าน้ำเสียงคำพูดที่เส้นอินโยวพูดคุยกับพวกเขาเป็นอย่างไร

หลังจากที่ซือเถียนได้ยินเส้นอินหยางพูดเช่นนั้น ก็หันไปยิ้มให้ซือเถียนเงินและซือเถียนจื่อหยางที่อยู่ข้างๆ จากนั้นก็มองไปที่เส้นอินหยางอย่างโล่งใจแล้วกล่าวว่า "เจ้าจะไปทีใด"

"แน่นอนว่าต้องไปถวายพระพรไทเฮา ไปด้วยกันหรือไม่"

ซือเถียนหนานครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้าอย่างไม่คาดคิด ตามกฎแล้ว พวกเขาไม่ควรไปด้วย แต่ซือเถียนหนานรู้ว่าเส้นอวี่นโยวไม่คุ้นเคยกับกฎในวัง อีกอย่างเสด็จพี่ก็ได้แอบสั่งพวกเขาไว้ว่าให้ช่วยเส้นอวี่นโยวเยอะๆ อย่าให้นางอับอายต่อหน้าผู้คน ฉะนั้นซือเถียนหนานและคนอื่นๆ จึงรับบทบาทเป็นคนดีโดยการไปเข้าเฝ้าหลั้วชินหฺรู่และซือเถียนอวี่นกับนาง

ก่อนที่เส้นอวี่นหยางจะมาแคว้นฉีเทียน ก็มีการเข้าออกวังในแคว้นหลงหมิงอยู่ตลอด เพราะฉะนั้นมารยาทและกฎเกณฑ์ในวัง...นางย่อมก็รู้ดี

เมื่อหลั้วชินหฺรู่เห็นซือเถียนหนานและคนอื่นๆ มาด้วย นางก็อดอยากรู้ยากเห็นไม่ได้จึงถามว่า "เหตุใดวันนี้พวกเจ้าถึงพากันมาหาเป็นกงได้"

"ทูลเสด็จแม่ กระหม่อมบังเอิญเจอพี่สะใภ้ระหว่างทาง เห็นนางตัวคนเดียว จึงอยากมาถวายพระพรเสด็จพ่อเสด็จแม่ ด้วยพะยะค่ะ หวังว่าเสด็จพ่อเสด็จแม่จะไม่ทรงพิโรธพะยะค่ะ" ซือเถียนหนานอธิบาย

“เจ้าเด็กคนนี้ พวกเจ้าหวังดีมาถวายพระพรเสด็จพ่อของพวกเจ้ากับเป็นกง แล้วจะให้พวกเราโกรธได้อย่างไร” หลิวซินหฺรุษ่ายหัวด้วยรอยยิ้มเจื่อน จากนั้นก็มองชื่อถู้อี้วีนที่อยู่ข้างกายแล้วถามว่า “ฝ่าบาท ท่านว่าใช่หรือไม่เพคะ”

“มิผิด” ชื่อถู้อี้วีนพยักหน้า และดวงตาของเขาก็จ้องไปยังเส้นอวีนหยาง

หลิวซินหฺรูกวาดสายตามองผู้คนตรงหน้านาง ชื่อถูหนานและคนอื่นๆ ก็อยู่ นางจึงไม่สามารถพูดอะไรกับเส้นอวีนหยางได้มากนัก ดังนั้นหลังจากที่ทักทายพูดคุยไม่กี่คำ นางก็ให้พวกเขากลับไป

เส้นอวีนหยางออกจากห้องของหลิวซินหฺรุโดยไม่เจอปัญหาอะไร นางรู้สึกโชคดีเป็นอย่างมาก เพราะเยี่ยจื่อเซวียนและไป่มั่วเหยียนบอกกับนางหลายครั้งว่าการรับมือกับหลิวซินหฺรุไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นนางจึงไม่กล้าประเมินอีกฝ่ายต่ำเกินไป

เส้นอวีนหยางรับบทเป็นเส้นอวีนโยวในวัง ขณะที่เส้นอวีนโยวอยู่ในที่พักของเยี่ยจื่อเซวียน นางว่างจนไม่รู้จะต้อง

ทำอย่างไร จนกระทั่งเห็นอวินชิงซาน นางถึงได้มีรอยยิ้มออกมา
รีบพุ่งตัวเข้าไปหาอวินชิงซานด้วยใบหน้าเบิกบาน

“อาจารย์ ท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

“หากข้าไม่อยู่ที่นี้ แล้วจะให้ข้าเข้าวังไปกับเจ้าเด็กคนนั้น
หรือ” เมื่ออวินชิงซานได้ยินเส้นอวินโยวเรียกเขาว่าอาจารย์
อย่างกระตือรือร้นก็อารมณ์ดีมาก เขายื่นมือออกไปแตะ
หน้าผากของนางแล้วทำเหมือนอย่างจนใจว่า “พวกเจ้าช่างก่อความ
วุ่นวายไม่หยุดหย่อนเลยจริงๆ หากไม่ใช่เพราะข้าฉลาดและรู้จัก
เจ้ากับเงามีดีดี เกรงว่าข้าก็คงจะถูกพวกเจ้าหลอกไปด้วยแล้ว”

“อาจารย์มีสายตาที่เฉียบแหลม ร้ายกาจที่สุด” เส้นอวิน-
โยวได้เรียนรู้การประจบประแจงจากซือเถื่อนนานมาไม่น้อยจึงรีบ
ชมอวินชิงซานทันที เพราะเขาเป็นคนเดียวที่สามารถอยู่เป็น
เพื่อนนางในตอนนี้ได้ นางจึงต้องประจบสอพลอเขาอย่างดี

ปากของเส้นอวินโยวหวานถึงเพียงนี้ อวินชิงซานฟังแล้ว
ก็อึ้งมอึ้งใจ ชายชราขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วมองนางด้วยความ
สงสัย แล้วถามว่า “เมื่อเข้าเจ้ากินอะไร เหตุใดปากของเจ้าถึงได้
หวานเช่นนี้”

“ศิษย์พูดเรื่องดีๆ ให้อาจารย์ฟังก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องอยู่แล้ว ดูท่านอาจารย์พูดเข้าสิ” เมื่อเส้นอวินโยวรู้สึกว่เสียแรงไป ไม่คุ้มค่า นางจึงค่อยๆ เผยธาตุแท้ของตัวเองออกมา “ถ้าหาก อาจารย์ไม่ชอบฟัง ข้าก็จะไม่พูด อย่างไรก็ตามที่นี้ก็มีแค่เราสองคน ข้าไม่พูดกับท่าน ท่านก็ไม่มีอะไรจะพูด”

“โยวเออร์ อาจารย์ถามเจ้า วิชาดาบกระบี่ชุดนั้นที่อาจารย์ สอนเจ้าครั้งก่อน เจ้าฝึกฝนเป็นอย่างไรบ้าง” หลังจากที่ยิ้มแล้ว อวินชิงซานก็ได้คุยเรื่องจริงจกกับเส้นอวินโยว

“เพราะอาการบาดเจ็บที่ไหล่ ข้าจึงไม่ค่อยได้ฝึกฝนมากนัก ดังนั้นจึงไม่ค่อยมีการพัฒนามากนัก เหตุใดอาจารย์ถึงถามเรื่อง นี้เจ้าคะ”

“เฮ้อ” อวินชิงซานถอนหายใจแรงๆ มองเส้นอวินโยวด้วย สายตาล้ำลึกแล้วกล่าวว่า “ยามนี้แตกต่างจากเมื่อก่อนมาก มีคน อยากจะเข้ามาเอาชีวิตของเจ้าทุกเมื่อ อาจารย์กลัวว่าหากวันใด ไม่มีอาจารย์อยู่ข้างกายเจ้า เจ้าจะเสียเปรียบ”

คำพูดที่จริงจังของอวินชิงซานทำให้อารมณ์ของเส้นอวินโยวดิ่งลงไม่น้อย “ข้าจะพยายามฝึกฝนอย่างหนัก อาจารย์วางใจได้เลย”

“เช่นนั้นก็ดีมาก” อวินชิงซานพยักหน้าอย่างไม่สบายใจ และภายใต้คำขอร้องของเส้นอวินโยว เขาจึงเริ่มสอนนางฝึกฝนวรยุทธ์

เนื่องจากเส้นอวินโยวอยู่ภายใต้แรงกดดันทำให้นางตั้งใจในการฝึกฝนมากขึ้น และได้ฝึกซ้อมอยู่ในลานกับอวินชิงซาน จนกระทั่งไปมั่วเหียนเดินทางกลับมาก็ยังไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด

ไปมั่วเหียนนั่งบนเก้าอี้ม้าหินแล้วมองการฝึกฝนของเส้นอวินโยวที่ไม่เลวด้วยความสนใจ ทำให้อดนึกถึงภาพในอดีตที่นางฝึกฝนไม่ได้

“ผู้อาวุโสอวิน อวินโยวกำลังฝึกวิชากระบี่ของสำนักใดหรือ เหตุใดข้าถึงมองไม่ออก” ไปมั่วเหียนจ้องมองเป็นเวลานาน แล้วขมวดคิ้วถามอวินชิงซาน

“อ้อๆ ความลับ” อวินชิงซานหัวเราะออกมา ปฏิเสธที่จะตอบคำถามของไปมั่วเหียน สิ่งที่เขาสอนให้เส้นอวินโยวล้วน

แล้วแต่เป็นนิสัยของเขา จะบอกผู้อื่นง่าย ๆ ได้อย่างไร
“แม่สาวน้อย เจ้าอย่ามาทำให้พวกข้าเสียเวลา รีบไปนำสุราและ
อาหารมาให้ข้า ข้าหิวจะตายอยู่แล้ว”

อวินชิงซานสั่งไปมั่วเหียนอย่างไม่เกรงใจ ไปมั่วเหียน
เองก็ทำได้เพียงแค่เบ้าปาก แล้วออกไปหาของกินมาให้เขา เมื่อ
เห็นเส้นอวินโยวและอวินชิงซานกินอิ่มแล้วก็มาฝึกรยุทธ์ต่อ
นางจึงหมดอารมณ์แล้วเดินกลับเข้าไปในห้องตัวเอง ไม่ดูการ
ฝึกฝนที่น่าเบื่อและซ้ำซากของพวกเขาอีก

เยี่ยจื่อเซวียนยุ่งเป็นอยู่นาน ในที่สุดก็มีเวลากลับมายัง
ที่พักแล้ว เขาไปหาอวินชิงซานก่อน แม้ว่าจะไม่ค่อยประทับใจ
ผู้เฒ่าคนนี้สักเท่าไร แต่เขาก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ถ้าหากไม่มี
อวินชิงซาน เรื่องก็คงไม่สามารถดำเนินได้อย่างราบรื่นเช่นนี้
เส้นอวินโยวก็คงไม่อาจมายืนอยู่ต่อหน้าเขาได้อย่างปลอดภัย
สาเหตุหลัก ๆ ล้วนแล้วแต่เป็นเพราะอวินชิงซาน

หลังจากออกมาจากห้องอวินชิงซาน เยี่ยจื่อเซวียนได้เดิน
กลับไปที่ห้องของตัวเองอย่างเชื่องช้า จ้องแสงไฟในห้อง แล้ว

ดันประตูเข้าไปเบา ๆ สิ่ง queen เห็นคือเส้นอวิ้นโยวขดตัวนึ่งอ่านหนังสืออยู่บนที่นั่งด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจ

“อ่านอะไรหรือ” เยี้ยจื้อเซวียนถามอย่างสงสัย

“หนังสือของเจ้า” เส้นอวิ้นโยวยกหนังสือในมือขึ้น มองไปทางเยี้ยจื้อเซวียนแล้วถามว่า “กลับมาได้อย่างไร จัดการเรื่องทั้งหมดเรียบร้อยแล้วหรือ”

“อืม” เยี้ยจื้อเซวียนหยิบหนังสือที่อยู่ในมือของเส้นอวิ้นโยวมา ปรายตามองแวบหนึ่ง แล้วเธอกลับไปวางไว้ในมือนางอีกครั้ง เขายกแก้อี๋มานึ่งข้างนาง เยี้ยจื้อเซวียนนึ่งเท้าค้างจ้องจนเส้นอวิ้นโยวไม่สามารถตั้งอกตั้งใจอ่านหนังสือต่อไปได้

“ถ้าว่างมากจนเบื่อ ก็ไปที่อื่นเสีย อย่ามาจ้องข้าเช่นนี้” เส้นอวิ้นโยวพูดด้วยความโมโห

“แน่ใจหรือว่าจะพูดกับข้าเช่นนี้” เยี้ยจื้อเซวียนยักคิ้วแล้วถามเสียงค่อย

เส้นอวิ้นโยวถูกเยี้ยจื้อเซวียนถามเช่นนี้ทำให้ความกล้าเมื่อครู่หายไปครึ่งหนึ่ง แต่เพราะศักดิ์ศรีค้ำคอ นางจึงกัดฟันตอบไปว่า “แน่นอน ทำไมหรือ”

บทที่ 182 หวาดกลัว

"ดีมาก" เยี้ยจื่อเซวียนเห็นว่าท่าทางของเส้นอวินโยวนั้น
แน่นแน้มมั่นคงมากจึงไม่พูดอะไรอีก เพียงแค่ม้มและพยักหน้า
ทว่ารอยยิ้มของเขากลับทำให้นางรู้สึกกลัวในใจ

"เยี้ยจื่อเซวียน เจ้าเคยได้ยินคำว่าสุภาพชนตกลงกันด้วย
วาจาไม่ใช่กำลังหรือไม่" เส้นอวินโยวไขว้ขาและวางหนังสือ
ในมือลงบนตักของเขา พร้อมจะพูดอย่างมีหลักการกับเขา

"เคยได้ยิน แล้วอย่างไร" เยี้ยจื่อเซวียนมองเส้นอวินโยว
ด้วยสีหน้าเรียบเฉยแล้วกล่าวว่า "เกี่ยวข้ออะไรกับข้าหรือ"

คำพูดของเยี้ยจื่อเซวียนทำให้เส้นอวินโยวไม่รู้ว่าจะพูด
อย่างไรต่อ ในเมื่อเจ้าตัวก็ยอมรับแล้วว่าคำว่า 'สุภาพชน' คำนี้
ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาแล้ว นางยังจะต้องพูดอะไรอีก

"ถือเสียว่าข้าไม่เคยพูดคำนี้มาก่อนแล้วกัน" เส้นอวินโยว
เบะปากแล้วก้มศีรษะลงพร้อมกับเพิกเฉยต่อเยี้ยจื่อเซวียน
นางอ่านหนังสือที่หยิบมาจากชั้นวางหนังสือต่อ เส้นอวินโยว
พบว่าไม่ว่าเขาอยู่ไหนใดก็จะมีชั้นวางหนังสือที่เต็มไปด้วย

หนังสืออย่างแน่นอน ซึ่งไม่รู้ว่าเขาชื่นชอบในการอ่านจริงหรือ
แค่ว่างประดับไว้

"อย่าอ่านเลย ระวังจะปวดตา" เยียจื่อเซวียนหยิบหนังสือ
ในมือของเสิ่นอวี่นโยมาแล้ววางไว้บนโต๊ะด้านข้าง จากนั้นก็
โน้มตัวลงไปอุ้มนางขึ้นมาแล้วเดินไปที่เตียง

เขาวางเสิ่นอวี่นโยลงบนเตียง ยืนอยู่ที่หัวเตียงแล้ว
ก้มมองนางด้วยแววตาเป็นประกาย สายตาประจุกเปลวเพลิง
ของเขาทำให้นางรู้สึกตื่นตระหนกในใจ

"เยียจื่อเซวียน" เสิ่นอวี่นโยเผลอริมฝีปากตัวเองแล้วเรียก
เขาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

"หือ"

"หลิวซินหฺรู่ยังสงสัยว่าเจ้ายังไม่ตายหรือ"

เดิมทีเยียจื่อเซวียนคิดว่าเสิ่นอวี่นโยจะพูดอะไรบางอย่าง
กับตัวเอง แต่คิดไม่ถึงว่านางจะเปลี่ยนมาคุยเรื่องหลิวซินหฺรู่ เขา
ตั้งใจจะพักที่บ้านพักในคืนนี้เพราะได้จัดการเรื่องทุกอย่าง
เรียบร้อยแล้ว ฉะนั้นเขามีเวลาว่างมากมายอยู่กับนาง

"บางทีอาจจะอยากรู้ว่าผู้ต้องสงสัยคนอื่นปรากฏตัวที่ข้าหรือไม่ ดังนั้นจึงส่งคนมาเฝ้าดูข้าตลอด" เยียจือเซวียนนั่งพิงหัวเตียง ขาข้างหนึ่งวางไว้บนขอบเตียงและขาอีกข้างหนึ่งอยู่บนพื้น "วันนี้นางมาพิสูจน์ตัวข้าด้วยตนเองก่อนจะจากไป ดังนั้นนางไม่น่าจะรู้แผนการของพวกเรารวดเร็วเพียงนั้น ก่อนการประหารชีวิต ไปมั่วเหียนได้เปลี่ยนตัวข้าออกมา หลัวชินหฺรู่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ มีเพียงซือเถี่ยวคนเดียวเท่านั้น แต่เขาโอหังเกินไป จึงมิได้ตรวจสอบร่างแล้วจุดไฟเผาเลย ข้าจึงคิดว่าหลัวชินหฺรู่คงจะสงสัยในความสัมพันธ์ของข้ากับเจ้า นางจึงได้ทำเช่นนั้น"

หลังจากที่เสิ่นอวินโยวได้ฟังคำพูดของเยียจือเซวียน จนจบก็พยักหน้า จากนั้นก็ถามต่ออีกว่า "แล้วจากนี้เจ้าจะทำอย่างไร จะไปจากที่นี่เมื่อใด"

คำถามของเสิ่นอวินโยวทำให้เยียจือเซวียนนั่งเงิบ แล้วจ้องนางด้วยสายตาราบเรียบ ผ่านไปสักพักถึงจะเอ่ยว่า "อีกไม่กี่วัน"

เส้นอวินโยวมองทำที่ที่นั่งเียบของเยี้ยจื้อเซวียน จึงแอบคิดและเตาได้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ แผนการของเขาคือโจมตีชื่อถู๋ยุให้หนัก แต่จนถึงตอนนี้นอกจากขโมยหยกตรามังกรมาได้แล้ว เขาก็ยังไม่ได้เผชิญหน้ากับชื่อถู๋ยุอย่างจริงจังเลย

เส้นอวินโยวไม่ได้เฝ้าเวลา และเข้าใจว่าบทบาทของตนคืออะไร ถ้าเป็นเมื่อก่อน เยี้ยจื้อเซวียนจะบอกนางเกี่ยวกับแผนการต่อไปอย่างไม่ลังเล เพราะเขาไม่ใช่คนที่มีอะไรแล้วไม่พูด แต่ยามนี้เขากลับนั่งเียบ

การเปลี่ยนแปลงของเยี้ยจื้อเซวียนทำให้นางแอบมีความสุขและแอบหวาดกลัวเล็กน้อย

"หลังจากพาเข้าไปพบชื่อถู๋ยุแล้ว เจ้าจะเตรียมการล่าถอยอย่างไร ถ้าเขาสั่งทหารออกมา เราจะหลบหนีออกจากเมืองหลวงได้ยาก ถ้าเจ้าคนเดียวยังพอมีโอกาส แต่หากพาเข้าไปด้วยนั้นเป็นไปได้อย่างแน่นอน" เส้นอวินโยวพูดความกังวลของตัวเองออกมา ชื่อถู๋ยุในวันนี้มีไชรู๋อ๋องที่ไร้อำนาจในอดีตแล้ว เขาเป็นกษัตริย์ของแคว้นนี้ เพียงแค่เขาออกคำสั่ง ทัวแคว้นฉินเทียนก็ปล่อยนางกับเยี้ยจื้อเซวียนไปไม่ได้

"ต้องมีวิธีสิ" เยี้ยจื่อเซวียนเอี่ยมมือไปโอบไหล่ของ
เสิ่นอวินโยว "อำนาจทางทหารส่วนใหญ่อยู่ในมือของตระกูลช่ง
หากมีเหตุใดเกิดขึ้นกับตระกูลช่ง ชื่อถูกลืมก็จะส่งทหารมาได้
ไม่เร็วนัก ข้าได้วางคนไว้ที่นอกเมืองแล้ว ข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้า
เป็นอะไรแน่นอน"

"เจ้าลงมือกับช่งหลิงเฟิง เจ้าไม่กลัวหลิววินจะเสียใจ
หรือ" เมื่อเสิ่นอวินโยวได้ยินว่าเยี้ยจื่อเซวียนจะลงมือกับ
ตระกูลช่งก็มีความสุขขึ้นมาทันที "เจ้ารู้ความสัมพันธ์ของ
หลิววินที่มีต่อช่งหลิงเฟิงใช่ไหม"

"จะเก็บช่งหลิงเฟิงไว้" เยี้ยจื่อเซวียนมองนางอย่างปวดหัว
พร้อมกับถามว่า "เจ้าฉลาดเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่"

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แม้เยี้ยจื่อเซวียนจะไม่ได้ให้ความสนใจ
สนใจกับเสิ่นอวินโยวเป็นพิเศษ แต่เขาก็มองนางไม่ใช่คนฉลาด
เช่นนี้ ดังนั้นแรกเริ่มเดิมทีที่ตัดสินใจจับนางมาจัดการกับชื่อถูกลืม
เขาคงใจกับท่าทีนิ่งเงียบของนางมาก หญิงสาวทั่วไปคิดไม่ถึง
แน่นอนว่าจะต้องใช้รอยมีดมาปกปิดรอยจูบที่คอ แต่ในยามนั้น

เส้นอวินโยวกลับลงมือทำโดยไม่ลังเลใจแม้แต่น้อย ตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา เขาจึงเริ่มสนใจ ‘คนปัญญาอ่อน’ คนนี้

"ลืมาแล้ว" เส้นอวินโยวตอบคำถามของเยียจื่อเซวียนอย่าง
ใจเย็น "ต้องพูดเวลาที่แน่ชัดหรือเจ้าถึงจะพอใจ"

เยียจื่อเซวียนได้ยินน้ำเสียงที่ไม่พอใจในคำพูดของ
เส้นอวินโยว เขาเซยคางนางขึ้นแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา
ว่า "ช่วงนี้ดูเหมือนว่าอารมณ์ของเจ้าจะรุนแรงขึ้น"

เส้นอวินโยวปิดปากเงียบ ไม่อยากพูดอะไรกับเยียจื่อ-
เซวียนอีก เพราะเรื่องราวในอดีตของตัวเอง นางไม่อาจพูด
ออกมาได้จริงๆ

เดิมทีเยียจื่อเซวียนก็แค่เอ่ยปากถาม หากนางไม่อยาก
เอ่ยถึงความทรงจำในอดีตของตัวเอง เขาก็ไม่ตั้งใจจะบังคับนาง
ให้พูด

เขาต้องการเพียงปัจจุบันและอนาคตของนาง ไม่ใช่อดีต
ของนาง!

ทันใดนั้นเยื่อเซวียนก็หันมาทาบร่างบาง เส้นอวิ้นโยว
จ้องใบหน้าอันหล่อเหลาของเขาที่เข้าใกล้มาจนแทบชิด แล้ว
หันหน้าไปอีกด้านอย่างเชื่องช้าโดยไม่มองเขา

เยื่อเซวียนก้มศีรษะลงแล้วนอนบนไหล่ข้างที่ไม่ได้รับ
บาดเจ็บของนาง จากนั้นค่อยๆ พลิกตัวลงนอนบนเตียง แต่
เส้นอวิ้นโยวที่ถูกทับในตอนแรกกลับพลิกตัวขึ้นมาคร่อมอยู่
บนตัวของเขา

ทั้งสองนอนเงียบบๆ อยู่บนเตียง ร่างของทั้งคู่แนบชิด
อิงแอบกันโดยไม่มีผู้ใดปรินิพพาน แต่หลังจากนั้นไม่นาน
เยื่อเซวียนก็ทนไม่ไหว

"ลงไปเถิด" เสียงพูดที่ค่อนข้างแหบของเยื่อเซวียนดัง
ขึ้นข้างหูเส้นอวิ้นโยว

เมื่อเส้นอวิ้นโยวได้ยินเสียงที่ไม่ปกติของเยื่อเซวียน
ก็หยุดชะงักไปทันที ในไม่ช้านางก็เข้าใจสาเหตุของเรื่อง นางจึง
ลงมาจากตัวของเขาโดยไม่ส่งเสียงใดๆ เส้นอวิ้นโยวขยับตัว
ไปนอนด้านในเตียง หันหลังให้เยื่อเซวียนแล้วหันหน้า
เข้าผนัง พยายามรักษาระยะห่างจากเขาให้มากที่สุด

เมื่อเยี้ยจื้อเซวียนเห็นท่าทางเช่นนี้ของเส้นอวิ้นโยวแล้ว นอกจากยิ้มอย่างขมขื่นแล้ว เขาก็ทำได้เพียงยิ้มอย่างขื่นขม เท่านั้น เพราะเวลาผ่านไปนานเพียงนี้แล้วนางก็ยังไม่เข้าใจ เขามีเวลาที่จะอยู่กับนางอีกนาน แต่เขาทนต่อการทรมานจาก นางเช่นนี้ไม่ได้จริงๆ

เยี้ยจื้อเซวียนยื่นแขนออกไปดึงตัวเส้นอวิ้นโยวกลับมา เขายิ้มออกมาทันทีเมื่อเห็นดวงตาโกรธแค้นของนาง พร้อมถามว่า "หันหลังทำไม"

"เยี้ยจื้อเซวียน เจ้าอย่าได้คืบจะเอาศอก" เส้นอวิ้นโยวมอง เยี้ยจื้อเซวียนด้วยสายตาเย็นชา เจตนาของเขาชัดเจนเพียงนี้ จะให้นางยิ้มรับหรือไร ในอดีตเพื่อความอยู่รอดเส้นอวิ้นโยวเคย ดิ้นรนอยู่ในร้านผับบาร์กลางคืนเป็นเวลานานหลายปี สายตาของผู้ชายนั้นขอเพียงเส้นอวิ้นโยวได้สบตาก็รับรู้ได้ถึงความคิดของพวกเขาทันที แต่ว่า...

เส้นอวิ้นโยวจ้องมองดวงตาอันลึกกลับที่แฝงด้วยรอยยิ้มของเยี้ยจื้อเซวียนแล้วหลับตาลงอย่างโมโห

เยี้ยจื้อเซวียนแกลังจูบริมฝีปากของเส้นวีนโยวและ
เลียมุมปากของนางเบาๆ เขามองตาที่ปิดสนิทของนางแล้วยิ้ม
อย่างอ่อนโยน เส้นวีนโยวหลับตาอยู่จึงไม่เห็น

เส้นวีนโยวหลับตาลงและพยายามไม่มองเยี้ยจื้อเซวียน
แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแสงเทียนในห้องนั้นที่พรายตาเกินไปหรือว่า
แววตาละโมโหมากของเขที่ทำให้นางรู้สึกอึดอัดขึ้นมา

ทันทีที่ลืมตา เส้นวีนโยวก็นึกว่า "เทียน"

แต่สิ่งที่ตอบสนองนางคือริมฝีปากที่อ่อนโยนและเผด็จการ
ของเยี้ยจื้อเซวียน

เยี้ยจื้อเซวียนไม่สะกटकลิ้นอารมณ์ของตัวเองอีกต่อไป
เขาจูบริมฝีปากของเส้นวีนโยวเบาๆ แล้วรุกร้าภายในปาก
ของนาง ดูกลิ้นลิ้นของนางอย่างละเอียดละไม

ลิ้นของเยี้ยจื้อเซวียนอันตรายราวกับลิ้นของอสรพิษ และ
ทันทีที่เขาปล่อยนางด้วยความปรานี เส้นวีนโยวก็นึกแต่เอนตัว
ลงบนตัวเขาโดยที่ใบหน้าด้านข้างแนบกับแก้มอกแกร่ง ทำให้
ได้ยินเสียงการเต้นของหัวใจที่แข็งแกร่งและทรงพลังของเขา

มือของเยี้ยจื้อเซวียนค่อยๆ ขยับขึ้นไปตามแผ่นหลังของ
เส้นอวิ้นโยว และในขณะที่มือของเขากำลังที่จะถอดเสื้อของ
เส้นอวิ้นโยว ทันใดนั้นเขาก็เลือบเห็นนางที่ลืมตาขึ้นมาหวัเราะ
ใส่เขา ซึ่งทำให้เยี้ยจื้อเซวียนไม่หยุดไม่ได้แล้วถามว่า "เจ้า
หวัเราะอะไร"

"ไม่มีอะไร ข้าแค่คิดถึงสภาพของเจ้าตอนที่อยู่ในคุก"
เส้นอวิ้นโยวพูดทำลายบรรยากาศ

"น่าขันเพียงนั้นเชียวหรือ" เยี้ยจื้อเซวียนถามต่อ

"..."

"ยังจะหวัเราะอีก"

เยี้ยจื้อเซวียนหรีตาลงเล็กน้อย เผยความดูร้ายผ่าน
ดวงตาที่เส้นอวิ้นโยวคุ้นเคย เหมือนกับตอนที่พวกเขาพบกัน
ครั้งแรก นางถูกเขาจับอย่างมีนังงและถูกเขาทำลายความ
บริสุทธิ์ ในเวลานั้นในดวงตาของเขาไม่มีความเมตตาเลย
มีเพียงความเย็นชาและดูร้าย

เส้นอวิ้นโยวเคยพูดกับเส้นอวิ้นจู้ว่า เรื่องราวเปลี่ยนแปลง
รุ่งเรืองตกต่ำไม่แน่นอน ดังประโยคที่ว่าฮวงจู้ยังมีการเปลี่ยน

หมูน และดูเหมือนว่าระหว่างนางกับเยี้ยวจื่อเซวียนจะมีได้ชัดเจน
นัก จนถึงตอนนี้นางยังคงถูกเขารู้ทันโดยไม่อาจต่อต้านอะไรได้

เส้นอวินโยวกัมหน้าลงเงียบ ๆ กระทั่งรู้สึกว่าร่างกาย
เย็นเฉียบนางจึงจะได้สติขึ้นมาทันที เมื่อเห็นสีหน้าภาคภูมิใจ
ของเยี้ยวจื่อเซวียน นางก็ได้แต่ยอมแพ้ที่จะต่อสู้กับเขาแล้ว
หลับตาลงอย่างเชื่องช้า

ขณะที่สั่นไหวเล็กน้อยของเส้นอวินโยวทำให้เยี้ยวจื่อ-
เซวียนรู้สึกคันยุบยิบในใจ จนกระทั่งได้ยินเสียงลมหายใจของ
นางที่เริ่มผิดปกติ เขาก็ลุกขึ้นทับร่างเส้นอวินโยวทันที

เยี้ยวจื่อเซวียนจูบริมฝีปากเล็กอย่างดุเดือดโดยไม่ให้นาง
ได้มีเวลาพักหายใจ

บทที่ 183 พิชัยที่ร้ายที่สุดคือจิตใจของสตรี

เพราะการกระทำของเยี้ยวจื่อเซวียนทำให้เส้นอินโยว หายใจเร็วขึ้น หัวใจเต้นตึกตักไม่เป็นจังหวะ นางขยับตัวไปมา เสียงอู่ฮึในลำคอของนางดูเหมือนจะอ้วนอวบด้วยความเจ็บปวด แต่ก็เหมือนปฏิเสธการกระทำของเขา

ในขณะที่นิ้วของเขาสอดเข้าหว่างขาของเส้นอินโยว ทันใดนั้นเยี้ยวจื่อเซวียนก็หยุดแล้วยืมือออกมา

“เจ้ายืมืออะไร” คราวนี้เป็นเส้นอินโยวที่งงวย

เยี้ยวจื่อเซวียนยื่นนิ้วไปตรงหน้าเส้นอินโยวเพื่อให้นาง มองความเปื่อยช้ำบนปลายนิ้วของเขา นางมองเยี้ยวจื่อเซวียน ที่ยิ้มอย่างมีเลศนัยแล้วรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทันที นางรู้แล้วว่า คำว่า ‘ได้คืบจะเอาศอก’ นั้นชัดเจนแค่ไหนบนตัวของเยี้ยวจื่อเซวียน

“ลงไป” เส้นอวินโยวเหียดขาออกมาจะเตะเยี้ยจื้อเซวียน
ลงจากเตียงด้วยความโมโห แต่เท้าของนางถูกเขาจับไว้

เยี้ยจื้อเซวียนเข้าไปในกายของเส้นอวินโยวโดยไม่ให้นาง
ได้ตั้งตัว ความรู้สึกคล้ายจะขาดอากาศหายใจที่คุ้นเคยนี้ทำให้
เขาโน้มตัวลงกอดเส้นอวินโยว พลิกตัวแล้วเร่งความเร็ว

ลมหายใจของเยี้ยจื้อเซวียนดังอยู่ข้างหูเส้นอวินโยวแล้ว
พูดเสียงเบาว่า “ข้าเคยบอกเจ้าแล้วว่าเจ้าเป็นของข้าเท่านั้น”

คำพูดนั้นทำให้เส้นอวินโยวชะงักในทันที มือของนาง
คล่องคอของเยี้ยจื้อเซวียนไว้ ทั้งสองพันกันเหมือนเถาวัลย์ที่
แยกไม่ออก...

ตั้งแต่ครั้งที่แล้วที่หยางปั๋วเสียงบุกเข้ามาเห็นนางร่วมเตียง
กับเยี้ยจื้อเซวียน เส้นอวินโยวก็รู้สึกประหลาดใจอะไรอีก
เมื่อเจอสถานการณ์เช่นนี้อีกครั้ง แต่สีหน้าของเขากลับไม่ได้
นิ่งสงบเหมือนนาง

หยางปั่วเสียงยืนอยู่กลางห้องด้วยความกระอักกระอ่วน เขาหยุดชะงักไปทันทีเมื่อเห็นคนสองคนที่อยู่บนเตียง หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็พูดขึ้นมาว่า "มัวเหยียนไม่ได้บอกข้าว่าแม่นางเส้นอยู่ที่นี้"

หลังจากพูดจบ หยางปั่วเสียงก็รีบหันหลังแล้วเดินออกไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่ให้โอกาสเยี่ยจื่อเซวียนได้ซักถามหรือข่มขู่เขาเลย

เยี่ยจื่อเซวียนนอนอยู่บนเตียงโดยมีเส้นอวิ้นโยวอยู่ในอ้อมแขน เมื่อเห็นหยางปั่วเสียงที่เข้ามาและเดินออกไปอย่างรวดเร็ว เยี่ยจื่อเซวียนก็ลุกขึ้นด้วยสายตาเย็นชา เขาหยิบผ้าห่มคลุมร่างกายไว้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงต่ำว่า "เจ้านอนต่อเถิด"

จากนั้นเยี่ยจื่อเซวียนก็สวมเสื้อผ้าแล้วเดินออกจากห้องไป

เส้นอวิ้นโยวมองแสงแดดที่สดใสข้างนอกแล้วปิดตัวอย่างเกียจคร้าน จากนั้นก็ลุกขึ้นนั่งและสวมเสื้อผ้าอย่างไม่เร่งรีบ

เยี้ยจื้อเซวียนฟังกำแพง เขม้นมองหยางบัวเสียงและ
ไปมั่วเหียนที่อยู่ข้างๆ ไอเย็นค่อยๆ แผลออกมาจากตัวของ
ชายหนุ่มเงิบๆ ทำให้หยางบัวเสียงและไปมั่วเหียนไม่กล้าพูด
อะไรออกมา

“เจ้าบอกข้าว่าจื้อเซวียนอยู่ในห้องมิใช่หรือ” หยางบัวเสียง
ไม่กล้าคุยกับเยี้ยจื้อเซวียน เขาจึงหันไปหาเรื่องไปมั่วเหียน

“เขาก็อยู่ในห้องจริง ๆ มิใช่หรือ” ไปมั่วเหียนก็ตอบอย่าง
ไม่อ่อนข้อ

“แต่เจ้าไม่ได้บอกข้าว่าแม่นางเส้นก็อยู่ข้างในด้วย” หยาง-
บัวเสียงโกรธมาก ถ้าเขабังเอิญบุกเข้าไปอีกครั้ง ไม่ต้องคิด
อะไรมากก็รู้เลยว่าเขาจะต้องถูกเยี้ยจื้อเซวียนทุบตีจนเจ็บหนัก
อย่างแน่นอน

“เจ้าไม่ได้ถามข้า แล้วเหตุใดข้าจะต้องบอกเจ้าด้วย”
ไปมั่วเหียนมองหยางบัวเสียงอย่างหงุดหงิด นางกล่าวด้วย
น้ำเสียงที่ดังไม่น้อยไปกว่าหยางบัวเสียง

“เจ้า...”

“พวกเจ้าสองคนพอได้แล้ว” ในที่สุด เยียจื่อเซวียนก็ทนฟังพวกเขาทะเลาะกันไม่ไหว เขามองไปยังหยางปั๋วเสียงแล้วพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำว่า “ไปรอข้าที่ห้องหนังสือ”

หลังจากได้ยินคำพูดของเยียจื่อเซวียน หยางปั๋วเสียงก็หันหลังแล้วเดินตรงไปที่ห้องหนังสือทันที ไปมัวเหยียนมองแผ่นหลังของหยางปั๋วเสียงแล้วยิ้มเยาะเย้ยออกมาและแอบตำเขาในใจ

เยียจื่อเซวียนและหยางปั๋วเสียงเดินเข้าห้องหนังสือในเวลาไล่เลี่ยกัน เขารับจดหมายที่หยางปั๋วเสียงนำขึ้นมาอ่าน หลังจากอ่านจบ ก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับถามว่า “เจ้าแน่ใจหรือว่ากองทัพสี่แสนคนพร้อมแล้ว”

“ข้าแน่ใจ” หยางปั๋วเสียงพยักหน้าด้วยสีหน้าจริงจัง “ข้าได้พบกับคนของแคว้นหลงหมิงด้วยตัวเอง”

“ถ้าเช่นนั้นก็บอกพวกเขาว่าอีกเจ็ดวันจะเตรียมโจมตีชายแดนของแคว้นฉีเทียน” เย่จื่อเซวียนเอนหลังพิงพนักอย่างเกียจคร้านแล้วออกคำสั่งกับหยางปั๋วเสียง หลังจากสั่งการทุกอย่างเสร็จแล้ว เย่จื่อเซวียนก็ไม่อยากพูดคุยกะอะไรกับหยางปั๋วเสียงอีก

หยางปั๋วเสียงถูกเย่จื่อเซวียนเมินอย่างสิ้นเชิง เขายังรู้สึก ว่าถ้าเขายังอยู่ตรงนี้ต่อไปก็ยิ่งเหมือนเป็นการหาเรื่องให้ตัวเอง จึงอ้าปากเหมือนอยากจะพูดอะไรแต่สุดท้ายก็ไม่พูด เขาถอนหายใจแล้วเดินออกจากห้องภายใต้สายตาของเย่จื่อเซวียนไปทันที

“คุณชายหยาง”

เมื่อหยางปั๋วเสียงเดินออกจากห้องหนังสือของเย่จื่อเซวียน เขาก็ถูกเส้นนอวินโยวขวางทางไว้ เมื่อได้ยินนางเรียกตัวเองว่าคุณชายหยางด้วยรอยยิ้มกว้าง หยางปั๋วเสียงก็รู้สึกเย็นสันหลังขึ้นมาทันที เพราะอะไรเขาก็บอกไม่ถูกเช่นกัน

“แม่นางเส้น มีอะไรหรือ” หยางบัวเสียงฉุนฉุนพูดคุยกับ
เส้นอินโยว

“ไม่มีอะไร ข้าแค่อยากสนทนากับคุณชายหยาง เพราะครั้ง
ล่าสุดที่ได้พบท่าน ข้าไม่ได้สนทนากับท่านเลย”

“สนทนากับข้าหรือ” หยางบัวเสียงมองเส้นอินโยวอย่าง
ระมัดระวัง ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่างานซ่อนคมตาบไว้ในรอยยิ้ม หรือ
ว่าเส้นอินโยวจะไม่พอใจที่เขานุกเข้าไปในห้องของนางและ
จื่อเซวียน “แม่นางเส้น ข้า...”

“หรือว่าคุณชายหยางรังเกียจอินโยว จึงไม่อยากคุยกับ
อินโยว” เมื่อเห็นท่าทีที่อยากปฏิเสธของหยางบัวเสียง
เส้นอินโยวก็พูดขัดจังหวะเขาทันที

“มิได้ มิได้” หยางบัวเสียงรีบส่ายหัวทันที “แม่นางเส้น
เข้าใจผิดแล้ว เจ้าอยากคุยเรื่องอะไร รีบไปกันเถอะ ไปหาที่คุย
กันเถอะ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ไปห้องข้าเถิด ข้าได้เตรียมน้ำชาไว้ให้คุณชาย
แล้ว”

หยางปั๋วเสียงไม่อาจปฏิเสธน้ำใจของเสิ่นอวินโยวได้ เขา
จึงต้องเดินตามหญิงสาวกลับเข้าไปที่ห้องของนางกับเยี่ยจื่อ-
เซวียนอย่างไร้ทางเลือก จากนั้นนั่งลงบนเก้าอี้อย่างไม่สบายใจ
หยางปั๋วเสียงมองเสิ่นอวินโยวรินน้ำชาให้ตัวเองก็รีบรับมา
แล้วดื่มด้วยรอยยิ้มทันที

“เหตุใดท่านรีบดื่มเช่นนี้” เมื่อเสิ่นอวินโยวเห็นหยางปั๋ว-
เสียงดื่มน้ำชาที่นางยื่นให้โดยไม่ลังเลใจ ก็ขมวดคิ้วพร้อมกับพูด
ว่า “ชานี้ข้าดอะไรบางอย่างไป คุณชายหยางดื่มลงไปเช่นนี้
เกรงว่าร่างกายของคุณชายจะไม่สบายได้”

หลังจากที่หยางปั๋วเสียงได้ยินในสิ่งที่เสิ่นอวินโยวพูด
ใจของเขาก็ตกไปอยู่ที่ตาตุ่มทันที “แม่นางเสิ่น เจ้าล่อข้าเล่น
ใช่หรือไม่”

“ท่านคิดว่าข้ากำลังพูดเล่นอยู่หรือ” เส้นวีนโยวมอง
หยางปั๋วเสียงด้วยสีหน้าจริงจัง “ข้าแค้นชาแล้วถือไว้ในมือ
ไม่ได้บอกให้ท่านดื่ม แต่ท่านกลับแย้งไปแล้วดื่มจนหมด หาก
เกิดอะไรขึ้นจะมาโทษข้าไม่ได้”

หยางปั๋วเสียงก้มมองถ้วยชาในมือ มีอะไรอยู่ในน้ำชาที่
จริงๆ หรือ เส้นวีนโยวตั้งใจทำให้ตัวเองกลัวใช่หรือไม่

หยางปั๋วเสียงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็โล่งใจ เส้นวีนโยว
เป็นเพียงสตรีคนหนึ่งและดูเหมือนว่านางจะไม่รู้จักวรยุทธ์เลย
แล้วนางจะใส่อะไรเข้าไปได้

เส้นวีนโยวสังเกตการเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าของ
หยางปั๋วเสียงอย่างละเอียดแล้วยิ้มออกมา นางถอนหายใจและ
เดินไปนั่งข้างเขา ทำคางมองอีกฝ่ายด้วยใบหน้าไร้เดียงสา
แล้วถามว่า “คุณชายหยางเคยกินปาโต้ว¹หรือไม่”

¹ ปาโต้ว คือ สลอลด

"ไม่เคย" หยางปั่วเสียงส่ายหน้า ใจของเขาตกไปอยู่ที่
ตาตุ่มอีกครั้ง นางใส่ปาโต้วลงไปในชาหรือ เป็นไปไม่ได้

"ถ้ายังไม่เคย วันนี้ข้าก็จะให้ท่านลองชิมดู ให้ท่านรู้ว่า
หลังจากกินปาโต้วไปแล้วรู้สึกอย่างไร ยาที่ข้าใส่ลงไปให้ท่านนั้น
แรงกว่าปาโต้วมาก ถ้ายังมีอะไรที่ยังจัดการไม่เสร็จก็รีบไปหา
เยี่ยจื่อเชวียนแล้วบอกให้เขามอบหมายให้คนอื่นไปทำแทน
เพราะถ้าท่านถูกลงโทษเพราะล่าช้าจนทำให้เรื่องบางอย่าง
ไม่สำเร็จ ท่านก็อย่ามาโทษข้า"

เส้นอินโยวพุดกับหยางปั่วเสียงอย่างซำๆ หลังจากพุดจบ
นางก็ลุกขึ้นเดินออกไปทันที หยางปั่วเสียงมองเส้นอินโยวเดิน
จากไป เขามวดคิ้วขึ้นเรื่อย ๆ หลังจากมีเสียงแปลกๆ ดังขึ้นมา
จากท้องของเขาและความเจ็บปวดก็ตามมา หยางปั่วเสียงก็นึก
ถึงประโยคนี้ขึ้นมาทันที

พิษที่ร้ายที่สุดคือจิตใจของสตรี!

หยางปั๋วเสียงถูกเส้นอินโยวางยา เขาไม่ได้ก้าวออกจากห้องสุขาเกือบทั้งวัน เรื่องนี้ทำให้ไปมั่วเหียนมีความสุขไปหนึ่งวัน เดิมทีเย่จื่อเซวียนก็อยากให้หยางปั๋วเสียงทนทุกข์ทรมานเช่นกัน แต่ไม่คิดว่าเส้นอินโยจะลงมือก่อนเขา และเมื่อเห็นสีหน้าเจ็บปวดของหยางปั๋วเสียง เย่จื่อเซวียนก็มั่นใจว่าอีกฝ่ายจะไม่กล้าบุกเข้าไปในห้องของเขาอีก

ตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเย็น หลังจากที่หยางปั๋วเสียงอ่อนวอนขอร้องเส้นอินโยเป็นเวลานาน ในที่สุดเส้นอินโยก็มอบยาแก้พิษให้เขาด้วยความสงสาร หยางปั๋วเสียงนั่งยองอยู่ในห้องสุขาเกือบหนึ่งวัน ขาทั้งสองข้างชาแล้วชาอีก ในที่สุดเขาก็สามารถนั่งบนตั่งได้อย่างสบายใจ หยางปั๋วเสียงจ้องมองเส้นอินโยและเย่จื่อเซวียนที่นั่งอยู่ตรงข้ามโดยไม่พูดอะไร

“คุณชายหยาง ยุ่งมาทั้งวันแล้วคอแห้งหรือไม่ ท่านอยากให้ข้าไปรินชามาให้สักถ้วยหรือไม่” เส้นอินโยพูดเสียงเบา แต่หยางปั๋วเสียงกลับตกใจจนหน้าซีดขาว

“ไม่รบกวนแม่นางเส้นดึกกว่า เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ให้ข้าทำ
เองเถิด”

หยางปั๋วเสียงถูกเส้นอวิ้นโยวจัดการจนเชื่อฟัง ทำให้
เยี้ยจื้อเซวียน ไปมั่วเหียนและอวิ้นชิงซานอดหัวเราะไม่ได้ และ
หลังจากผ่านเหตุการณ์ในวันนี้ ในที่สุดหยางปั๋วเสียงก็เข้าใจว่า
อย่าได้หาเรื่องเยี้ยจื้อเซวียนและเส้นอวิ้นโยวที่เป็นอสรพิษร้ายคู่
นี้เป็นอันขาด เขายอมทะเลาะกับไปมั่วเหียนหรือถูก
ไปมั่วเหียนทุบตีดีกว่าต้องมาเจอเหตุการณ์เหมือนวันนี้

หลังจากกินอาหารเย็นเสร็จเรียบร้อย เส้นอวิ้นโยวและ
เยี้ยจื้อเซวียนก็อยู่ในห้องต่อ หยางปั๋วเสียงและคนอื่นๆ ต่างเดิน
ออกไป เส้นอวิ้นโยวนอนฟุบบนโต๊ะด้วยความเบื่อหน่าย มอง
เยี้ยจื้อเซวียนอ่านหนังสือ หลังจากนั้นไม่นาน เส้นอวิ้นโยว
ก็ถามขึ้นมาเบาๆ ว่า “เจ้าช่วยเล่าเรื่องเส้นอวิ้นหยางให้ข้าฟัง
ได้หรือไม่”

"เส้นอินหยางหรือ" เยี่ยจื่อเซวียนรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อได้ยินนางพูดถึงชื่อนี้ "เพราะเหตุใดเจ้าจึงนึกถึงนางขึ้นมา"

"เพราะนางเป็นพี่สาวที่มีบิดามารดาคนเดียวกันกับข้า ถ้าจะบอกว่าข้าไม่สนใจนางเลยก็คงเป็นเรื่องโกหก"

เส้นอินโยวก็เคยมีน้องชายที่มีพ่อและแม่คนเดียวกัน แต่เสียชีวิตอย่างอนาถด้วยน้ำมือของคุณอา ไม่คิดว่าชาตินี้นางจะมีพี่น้องสายเลือดเดียวกันเช่นนี้และยังเป็นศัตรูกับนางอีก เส้นอินโยวไม่ลืมท่าทางของเส้นอินหยางที่อยากจะสังหารนาง และไม่ลืมเหตุผลแท้จริงที่อีกฝ่ายทำเช่นนั้น

"เกิดอะไรขึ้นหลังจากที่เจ้าช่วยชีวิตนาง"

เส้นอินโยวถามเรื่องเส้นอินหยางอย่างไม่ลดละ เยี่ยจื่อเซวียนจึงเล่าตั้งแต่ต้นจนจบให้นางฟังอย่างไม่มีทางเลือกเพราะไม่อยากให้นางคิดมาก

ชายา ลูกหนู 7

庶女嫡妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《庶女嫡妃》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2023 by Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd.

(北京文心文创科技 有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

เย่หลิงซี.

ชายา ลูกหนู 7 / เย่หลิงซี: เขียน; ฝั่กวนอิม: แปล จาก 庶女嫡妃.— กรุงเทพฯ: คามิลเลียว
อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2566.

378 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ฝั่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ กมลชนก เอกโอฬารสกุล

พิสูจน์อักษร จันทรจิรา จันทรรัตนกุล • วาดภาพปก Rong Ying

ราคา 179 บาท